

Arrest

nr. 106 693 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE SMET en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 oktober 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 november 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 december 2012.

1.3. Op 28 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pasjtoense origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Bela, gelegen in het district Lal Pur, provincie Nangarhar. U bent 21 jaar oud en ongehuwd. U ging tot de 5de graad naar school.

Uw vader werkte sinds 2004 op de luchthaven van Jalalabad voor het Afghaanse leger. In mei 2011 werd hij beschoten door de Taliban terwijl hij op weg naar huis was. Hierop kreeg hij een lijfwacht. Toch gaf hij zijn werk in augustus 2011 op.

U hield gedurende ongeveer 3 jaar een winkel open in de bazaar van Lal Pur waar u telefoonaccessoires verkocht. U stopte met deze job toen uw vader het, nadat hij beschoten was, niet meer veilig achtte. Uw vader regelde voor u een job bij het bedrijf 'Warak Dilpori Logistic Services' in Kandahar, een privé bedrijf dat samenwerkt met de Amerikaanse onderneming PRT (Provincial Reconstruction Team) Kandahar. Hij regelde dit via Zishan, een kennis uit Lal Pur stad die in datzelfde bedrijf werkte.

Op 1 juni 2011 kon u in Kandahar aan de slag als 'site supervisor' in het 'Camp Nathan Smith'. Uw functie hield in dat u voertuigen met watertanks naar 'Camp Nathan Smith' vervoerde om de faciliteiten daar van water te voorzien en het gebruikte water te recupereren. U was daarnaast ook verantwoordelijk voor het herstellen van defecte voertuigen.

U werkte ongeveer een jaar in 'Camp Nathan Smith' toen u begin juli 2012 door uw vader opgebeld werd. Deze informeerde u over sommige problemen die er waren in de regio van uw huis. Later, op weg naar huis, kreeg u te horen dat uw vader een brief gekregen had van de Taliban waarin stond dat men op de hoogte was van het feit dat zijn zoon samenwerkte met Amerikanen en dat men zijn zoon niet levend zou laten tenzij deze voor hen zou werken. Toen u enkele dagen thuis was, vond uw vader een nieuwe brief van de Taliban voor de deur. Daarin stond dat men op de hoogte was dat zijn zoon terug thuis was en werd hem gevraagd samen met zijn zoon om 13u in de namiddag naar Parchau Ghakai te gaan. U en uw vader besloten dit te negeren. Diezelfde dag gingen u en uw vader het huis uit, elk op een ander tijdstip. U werd beschoten door de Taliban maar kon ontsnappen. Uw vader verdween die dag.

Samen met uw neef wachtte u uw vader thuis op maar deze kwam niet opdagen. De volgende dag gingen jullie naar Lal Pur waar u een nacht verbleef. Daar besloot u, in overleg met uw neef, het land te verlaten en de volgende morgen vertrokken jullie naar Jalalabad waar u aan een smokkelaar, Qari Farzel Rabi, voorgesteld werd. Deze regelde uw vertrek en op 14 juli 2012 verliet u uw land.

Op 30 oktober 2012 kwam u aan in België en een dag later, op 31 oktober 2012, diende u uw asielaanvraag in.

U vreest bij uw terugkeer naar Afghanistan ofwel ontvoerd ofwel vermoord te worden door de Taliban.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Taskara, uitgereikt in 1389 (2010); een kopie van een identiteitskaart van uw vader als bewijs dat hij met Amerikanen werkte; twee certificaten van cursussen die uw vader succesvol aflegde voor de Amerikanen; een werkcontract voor 'Warak Dilpori Logistic Services'; twee attesten uitgereikt door 'Warak Dilpori Logistic Services' op 1 januari 2012 en op 1 juli 2012; een toegangkaart tot 'Camp Nathan Smith' en 2 foto's van uw vader in zijn werkomgeving.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten immers niet aannemelijk gemaakt.

Ter ondersteuning van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten legt u een aantal stukken neer die de door u en uw vader uitgeoefende functies zouden bewijzen. Wat de bewijswaarde van deze stukken betreft wil ik verwijzen naar de aan uw dossier toegevoegde informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er een ernstige problematiek bestaat van vervalste of op corrupte wijze verkregen Afghaanse documenten. Bij het nader bekijken van deze stukken blijkt inderdaad dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de authenticiteit ervan.

Allereerst moet er worden opgemerkt dat de authenticiteit van de door u neergelegde stukken betreffende de functie en identiteit van uw vader sterk in twijfel getrokken kunnen worden. Zo staat op de identificatiebadge van de Mobile Reaction Force (MRF) dat het hier gaat om een "Official U.S. Identification" (dit staat zelfs als meest opvallende item op de voorzijde van de kaart). Er zou dan ook mogen worden verwacht dat dit wordt gewaarmerkt door de Amerikaanse autoriteiten. Nergens op de kaart kan men echter een stempel van de Amerikaanse autoriteiten of een van de nodige identificatiegegevens vergezeld handtekening van een Amerikaans verantwoordelijke terugvinden. Er staat enkel een niet identificeerbare 'handtekening' op een willekeurige plaats van de kaart en, op de keerzijde, een Afghaanse stempel. Dit komt niet aannemelijk over. Merkwaardig is ook

dat er geen jaartal staat bij de vervaldatum van de kaart. Er kan verder worden vastgesteld dat de kaart slechts in de meest vage bewoordingen verwijst naar de functie die de drager van de kaart zou uitoefenen, slechts stellende dat het om een "individual employed by the United States" zou gaan en dat deze persoon "is working with the United States of America". Het gaat hier om informatie die niet dienstig lijkt als identificatiemiddel van een lid van de strijdkrachten. Ook is er behalve de ondertitel, "Mobile Reaction Force", geen enkel verwijzing naar enig onderdeel van de Amerikaanse of Afghaanse troepen of veiligheidsdiensten zodat het hier om een eerder inhoudsloze benaming gaat. Eenzelfde vaagheid kan men vaststellen op de twee neergelegde attesten van gevolgde opleidingen. Er wordt enkel vermeldt dat ze uitgereikt werden door "The United States of Amerika" en er staat rechtsonder een insigne van een "Overseas Training Program". Dat laatstgenoemde insigne is nauwelijks leesbaar en op één van beide documenten is dit duidelijk veroorzaakt doordat het om overmaatse invoeging gaat van een afbeelding met die uit onvoldoende pixels bestaat om op deze grootte te worden weergegeven. Er is verder in het geheel niet gespecificeerd om welk "Overseas Trainig Program" het zou gaan, in welk kader deze opleiding werd gegeven of wat de functie was van de persoon die deze volgde. De certificaten zijn tot slot niet ondertekend. Het is nauwelijks mogelijk om enig geloof te hechten aan de authenticiteit van deze documenten. De foto's die u voorlegt tonen wel soldaten maar er is geen enkel bewijs dat de door u aangewezen persoon uw vader is, deze foto's kan u van eender wie hebben gekregen. Deze documenten volstaan dan ook niet als bewijs van het werk van uw vader. Daarnaast weet u zelf ook nauwelijks iets te vertellen over het werk van uw vader (CGVS, p. 3, 6-7). Hierdoor kan er ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader de door u beweerde functie uitoefende.

Gezien het beroep van uw vader aan de basis zou hebben gelegen van alle verder vervolgingsfeiten en van het feit dat u uw winkel in Lalpur zou hebben gesloten om in Kandahar te gaan werken voor een Amerikaanse basis, tasten de bovenstaande vaststellingen ook de geloofwaardigheid daarvan op ernstige wijze aan. Uw verklaringen betreffende de verdere vervolgingsfeiten en uw functie in Kandahar en de vaststellingen met betrekking tot de bewijsstukken die u van die laatstgenoemde functie neerlegt, beïnvloeden de geloofwaardigheid verder in negatieve zin.

Zo stelde u, betreffende de acties van de Taliban die tot doel hadden hem te doen ontslag nemen uit de strijdkrachten, dat uw vader in mei 2011 werd beschoten door de Taliban. U stelt dat dit de reden was dat uw vader, drie maanden later, stopte met zijn werk. U zou echter niet weten of uw vader in dit verband nog op andere momenten gecontacteerd of bedreigd werd door de Taliban (CGVS, p. 7-8). In tegenspraak met wat u verklaarde in uw gehoor op het CGVS, had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gezegd dat uw vader zijn werk had opgegeven naar aanleiding van het feit dat hij verschillende dreigbrieven had gekregen (Vragenlijst CGVS, p.4). Van een schietpartij was daar geen sprake. Moesten deze feiten zich werkelijk hebben voorgedaan kan men zich niet voorstellen dat u twee zo verschillende versies van de feiten zou geven.

Ook uw bewering dat uw vader u, nadat hij was beschoten door de Taliban, omwille van uw veiligheid zou verzocht hebben uw job als verkoper in de Bazaar van Lal Pur op te geven om u vervolgens aan een job te helpen binnen het bedrijf 'Warak Dilpori Logistic Services' in Kandahar, komt weinig aannemelijk over (CGVS, p. 10, 15). Indien uw vader werkelijk bezorgd was om uw veiligheid kan men zich moeilijk voorstellen dat hij u naar Kandahar, één van de gevaarlijkste provincies in Afghanistan, zou sturen. Men kan zich evenmin voorstellen dat hij het veiliger zou achten dat u dagelijkse een Amerikaanse basis zou binnen- en buitenrijden met bevoorradingsvoertuigen waarbij u een doelwit bij uitstek zou zijn voor aanslagen door anti-regeringselementen. Bovendien komt het onlogisch over hij zijn militaire loopbaan zou opgeven in de hoop dat de Taliban jullie dan met rust zou laten, wat in eerste instantie zou hebben gewerkt (CGVS, p. 8), om dan hetzelfde risico opnieuw te creëren door u te laten werken voor de Amerikanen.

De hierboven aangehaalde geloofwaardigheidsproblemen op het gebied van uw werk in Kandahar kunnen niet worden weerlegd door de documenten die u meebracht ter ondersteuning daarvan. Betreffende de authenticiteit van deze documenten zijn er immers heel wat opmerkingen te maken. Zo is het opvallend dat in het arbeidscontract in de hoofdtitel een kanjer van een taalfout gemaakt wordt, er staat namelijk "Contract Litter", in de plaats van "Contract Letter". Bovendien ontbreken enkele van de elementaire kenmerken van een contract daar het noch gedateerd noch door u ondertekend is. Er staat verder geen loopduur op het contract en de taakbeschrijving is weinig samenhangend en zeer vaag. Aan de authenticiteit van dit zogenaamde contract, en de daaraan verbonden attesten – waar overigens een foute datum in staat (CGVS, p. 3) kan dan ook weinig geloof worden gehecht. Verder legt u een, niet van een geldigheidsdatum voorziene, door uw werkgever uitgereikte, "Permission Card to CNS" voor die u toegang zou geven tot 'Camp Nathan Smith'. Het komt, gezien het extreme veiligheidsrisico, echter weinig aannemelijk over dat men toegang zou krijgen tot een basis van de Amerikaanse strijdkrachten in Afghanistan met een identificatiekaart die niet werd uitgereikt door de veiligheidsdiensten van de strijdkrachten zelf.

Voor wat betreft de laatste episode van problemen met de Taliban wordt weerom vastgesteld dat uw verklaringen weinig plausibel overkomen. Eerst argumenteert u dat uw vader u naar Kandahar had gestuurd om veiligheidsproblemen in Lalpur te vermijden (CGVS, p. 10, 15). Een jaar lang zou u overwegend in Kandahar hebben gewoond en zou u slechts sporadisch naar huis zijn gegaan (CGVS, p. 12). Als uw vader u dan uiteindelijk informeert dat de Taliban u toch op het spoor is gekomen en u wil vermoorden zou u Kandahar op staande voet hebben verlaten om terug naar huis te keren (CGVS, p. 14). Op deze manier zou de hele operatie om u in Kandahar in 'veiligheid' te brengen op slag zinloos zijn.

De vele indicaties dat de door u neergelegde bewijsstukken niet authentiek zijn, de ernstige problemen in verband met de plausibiliteit van uw relaas en de tegenstrijdigheden in uw verklaringen maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan de ingeroepen feiten en aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Daarom kunnen deze feiten niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

De door u neergelegde kopie van een taskara is niet in staat om bovenstaande bevindingen te beïnvloeden. Uw taskara betreft enkel uw identiteit en herkomst, die niet worden betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Lal Pur van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U bent immers een volwassen jongeman die wat Engels spreekt en zelf een eigen winkel heeft opgehouden gedurende 3 jaar en er een goed inkomen had. Op basis van deze gegevens kan worden besloten dat de stad Jalalabad een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Lal Pur van de provincie Nangarhar. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijken geen elementen die een verblijf in Jalalabad onmogelijk zouden maken. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u kende met de Taliban, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien.

Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Jalalabad blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit.

Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident.

Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig "middel" formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

"In eerste instantie zal concluant trachten aan te tonen dat de vader van verzoeker daadwerkelijk de functie uitoefende die verzoeker beweert en dat het hele verhaal geloofwaardig en gestaafd wordt door een hoop bescheiden. In tweede instantie zal concluant het hebben over de subsidiaire beschermingsstatus. Functie van de vader.

Overwegende dat het CGVS de identiteit en de uitgeoefende functie van de vader in twijfel heeft getrokken. Daar het CGVS alleen de eerste identificatiebadge in aanmerking genomen heeft en de andere bescheiden, de kaart met 'Government Forces of Afghanistan' en de kaart die de drager ervan toelaat een wapen te dragen niet eens vermeld zijn in de beslissing tot weigering (stuk 1 en 3). Dat op de kaart 'Government Forces of Afghanistan' (hierna GFA) er wel een stempel staat van de Amerikaanse autoriteiten. De functie van de kaarthouder staat er ook op vermeld, namelijk, 'Officer'. Deze drie overeenstemmende bescheiden moeten in acht genomen worden daar het voor een buitenstaander zeer moeilijk en kostelijk is om dergelijke documenten te bekomen. Overwegende dat het CGVS verwijt dat de 'Mobile Reaction Force' (hierna 'MRF') een inhoudsloze benaming is en dat niet verwezen wordt naar een onderdeel van de Amerikaanse of Afgaanse troepen (stuk 2). Dat de foto's die door verzoeker overhandigd werden niet bewijzen dat de aangewezen persoon zijn vader is (stuk 5). Op de kaart GFA stelt men echter vast dat 'EAGL' (er staat waarschijnlijk nog 'ES' onder de stempel van de Amerikaanse autoriteiten) genoteerd staat dit verwijst hoogstwaarschijnlijk naar het onderdeel waarin Menheer Zahoor actief was (stuk 1). Er zijn ook verscheidene foto's waar men de vader in uniform ziet. Wanneer men de passfoto die op het GFA document staat naast de foto's in uniform legt kan men alleen besluiten dat het hier om dezelfde persoon gaat, wat het verhaal alleen maar geloofwaardiger maakt (stuk 1 en 5). Overigens door het louter intypen van 'Mobile Reaction Force Afghanistan' in de zoekmachine Google komt men niet alleen te weten dat deze troepen echt bestaan maar eveneens dat het lokale Afgaanse troepen zijn die samenwerken met de Amerikaanse troepen en dat ze ook een logo hebben. Dit is hetzelfde logo dat men eveneens kan terugvinden op de mouwen van de soldaten die op de foto's van de vader staan (stuk 5). Overwegende dat volgens het CGVS de attesten vaag zijn en dat er op één van de attesten een invoeging gedaan werd en dat de afbeelding uit onvoldoende pixels bestond. Concluant geeft toe dat de scanner van betere kwaliteit kon zijn maar hij meent dat de kwaliteit het onderzoek van de stukken niet verhindert. Daar het attest dat bekomen werd in 2004 verklaart dat Menheer Zahoor met succes de training van 'Case officer Operations course' heeft voltooid (stuk 4). En dit stemt (toevallig?) overeen met de functie die hij in de 'MRF' uitoefende (stuk 1). Ten eerste, stemmen alle bescheiden, en het zijn er toch een aardig aantal, overeen met het verhaal van de verzoeker. Het door een derde bekomen van dergelijke bescheiden is niet voor de hand liggend en zeker niet wanneer men niet over financiële mogelijkheden beschikt, zoals in het geval van verzoeker. Hierdoor kan de functie van de vader niet meer redelijk betwist worden. Ten tweede wil concluant de aandacht vestigen op het feit dat mensen die voor of met het Amerikaanse leger werken een ernstig risico lopen en dat dit risico des te hoger ligt als ze buiten Kaboel opereren.

Geloofwaardigheid van de verzoeker. Overwegende dat het CGVS aanhaalt dat verzoeker niet wist of zijn vader, nadat hij beschoten werd, bedreigd werd door de Taliban. Daar verzoeker kort nadat zijn vader beschoten werd naar Kandahar vertrok (800 km ver) en dat ze zelden contact hadden is het maar normaal dat verzoeker niet veel wist van wat er thuis gebeurde. Het is tevens, m.i., begrijpelijk dat de vader niet wilde dat zijn zoon zich zorgen maakte over de toestand van zijn familie. Verzoeker hiervan op de hoogte brengen kon alleen negatieve gevolgen hebben, zoals het feit dat hij zou willen terugkeren naar huis. Overwegende dat verzoeker in de vragenlijst geen schietpartij vermeldt terwijl dit een belangrijk element is. Verzoeker verklaart dan ook dat de vertaler in één zin wist te zeggen waar verzoeker 5 minuten voor nodig had. Volgens concluant is het hier vooral belangrijk om te onderlijnen

dat het hier geenszins om twee 'zo verschillende versies' gaat, zoals het CGVS beweert, maar dat, gezien de onzekerheid betreffende de door de vertaler opgenomen

Overwegende dat het CGVS er niet in kan komen dat de vader van verzoeker zijn zoon naar één van de gevaarlijkste regio's van het land stuurt om in een Amerikaanse basis te werken. Volgens concluant bekijkt het CGVS dit vanuit een verkeerd perspectief, het gaat erom dat verzoeker een specifiek doelwit van de Taliban was geworden omdat zijn vader deel uitmaakte van de MRF. Daarentegen was verzoeker een quidam in Kandahar waardoor hij sowieso veel minder gevaar liep. Dat de job niet de veiligste was geeft men toe maar het was alleszins een stuk veiliger dan thuis te blijven.

Overwegende dat er volgens het CGVS twijfels bestaan over de authenticiteit van het arbeidscontract gezien bepaalde essentiële vermeldingen er niet in opgenomen zijn en er een taalfout in het contract staat (stuk 6). Daar men op het arbeidscontract de handtekening van de CEO en de Project manager ziet evenals, de stempel, het adres en contactgegevens van het bedrijf. Men vindt er tevens het 'license number' van het bedrijf en nog andere gegevens (stuk 6 en 8). Er zijn dus genoeg elementen aanwezig op de voorgelegde documenten om twijfels qua authenticiteit op te wekken. Daar er twijfels bestaan over de authenticiteit van de documenten had het CGVS zich van de authenticiteit kunnen vergewissen door louter contact op te nemen met het bedrijf die deze documenten opgemaakt heeft. Het CVGS had twee e-mail adressen en twee telefoonnummers ter beschikking en toch heeft ze nagelaten contact op te nemen met die mensen teneinde een definitief antwoord te behalen nopens de authenticiteit van het arbeidscontract. Concluant vermeldt het arrest Singh waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het CGVS aanzet onderzoeksdaaden te verrichten om de werkelijkheid te achterhalen, wat het CGVS in casu heeft nagelaten te doen.

Overwegende dat het CGVS stelt niet te begrijpen waarom verzoeker uit Kandahar is vertrokken wanneer de Taliban hem op het spoor waren. Concluant verstaat de redenering van het CGVS niet. Het lijkt hem nogal duidelijk dat vanaf het ogenblik dat de Taliban wisten waar verzoeker zich verborgen hield het zinloos was om zich daar nog te verstoppen. Het was net omdat de Taliban niet wisten dat verzoeker daar was dat deze plaats veiliger was. Overwegende dat het CVGS stelt dat de neergelegde bewijsstukken niet authentiek zijn, het relaas niet plausibel is en dat er tegenstrijdigheden zijn in de verklaring van de verzoeker weigert het CGVS het beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker. Enerzijds zijn er, zoals hoger vermeld, geen tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoeker, hoogstens kan men hem verwijten een element niet aangehaald te hebben, voor zover dit niet het resultaat is van een te korte samenvatting van de feiten. Anderzijds kan men de hele beslissing lang lezen dat er min of meer twijfels bestaan over de authenticiteit van de voorgelegde documenten. Het is echter merkwaardig dat er niets gedaan werd om zekerheid te bekomen betreffende deze twijfels maar dat er gewoon geen rekening gehouden werd met die documenten. Concluant stelt zich ernstige vragen over het 'grondig onderzoek' dat door het CGVS werd gedaan daar de weigering aantoonde dat sommige documenten niet eens bekeken werden en dat het CGVS heeft nagelaten enige onderzoeksdaad te stellen waardoor er meer zekerheid nopens de verklaringen van verzoeker zou zijn geweest. Het CGVS heeft enkel en alleen de vorm van de documenten nagekeken. Het recent uitgesproken arrest Singh veroordeelt trouwens het CGVS om die reden. In het arrest kan men lezen dat "le CGRA n'a pose aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan". Volgens concluant had het CGVS bepaalde onderzoeksdaaden moeten stellen om de nodige zekerheden te bekomen. Overeenkomstig artikel 48/3 wordt de vluchtelingenstatus toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967. Krachtens artikel 48/3, § 2 moet men daden van vervolgingen, zoals vermeld in artikel 1 van het verdrag van Genève, verstaan als daden die zo ernstig zijn dat ze de grondrechten van de mens schenden, dit is o.a. het geval bij het folteren of onmenselijk of verderend behandelen of bestraffen van mensen.

Gezien er een gegronde vrees is dat, vanwege de identiteit van zijn vader en de dreigingen van de Taliban, verzoeker bij zijn terugkeer in Afghanistan hij gefolterd en/of onmenselijk en/of vernederend behandeld of bestraft zal worden door de Taliban dient verzoeker vluchtelingenstatus toegekend te krijgen.

in ondergeschikte orde: de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat het CGVS stelt dat verzoeker zich kan vestigen in de stad Jalalabad. Daar verzoeker in de bazaar van Lal Pur werkte en dat zijn familie in het dorp Bela woont. Het is algemeen geweten en het werd herhaald in het recentelijk landenrapport van Afghanistan dat het voor vluchtelingen moeilijk is zich te re-integreren als ze niet kunnen terugvallen op familie of hun sociaal netwerk. Vluchtelingen eindigen vaak in arme wijken waar er geen toegang is tot basisrechten zoals stromend water. Gezien verzoeker noch familie noch

kennissen heeft in Jalalabad is dit geen alternatief. Ten laatste dient vermeld te worden dat verzoeker bijna geen opleiding heeft wat het nog moeilijker maakt. Overwegende dat het CGVS stelt dat de veiligheidssituatie in het district Jalalabad erop vooruitgegaan is en dat de opstandelingen slechts over een beperkte operationele capaciteit beschikken. Daar het aantal aanslagen die plaatsvonden in het district Jalalabad inderdaad gedaald zijn maar dit is, volgens het rapport van de Verenigde Naties, onder andere te wijten aan de strenge winter die de bewegingen van de Taliban sterk bemoeilijkte. De provincie Nangarhar wordt tot op heden beschouwd als 'area of special concern' en het aantal aanslagen zijn er in 2012 gestegen waardoor dit gebied als één van de onveiligste van het land bestempeld kan worden. De internationale troepen zullen zich tegen 2014 terugtrekken waardoor de veiligheid in de provincie Nangarhar ernstig aangetast zal worden. Uit het beleidsdocument van het Commissariaat-generaal kunnen we afleiden dat mensen uit de regio Nangarhar een subsidiaire bescherming krijgen voor zover het vaststaat dat ze afkomstig zijn uit die regio. Er werd echter nooit getwijfeld aan de afkomst van verzoeker en gezien de vele overeenstemmende documenten die verzoeker overhandigde kan hier ook niet aan getwijfeld worden. Er is bijgevolg een reëel risico van willekeurig geweld in de provincie Nangarhar waardoor de toekenning van subsidiaire bescherming, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c, gegrond en noodzakelijk is. Indien de Raad voor vreemdelingenbetwistingen het reëel risico op willekeurig geweld ongegrond verklaart meent concludant dat verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, b, op te lopen meer bepaald gefolterd, onmenselijk of vernederend behandeld of bestraft te worden."

Tijdens zijn asielprocedure legt verzoeker volgende stukken neer:

- een kopie van zijn taskara
- een kopie van een duplicaat van de identiteitskaart van zijn vader van het bedrijf waar hij werkte met ommezijde
- het origineel van twee certificaten van cursussen waaraan zijn vader deelnam
- het origineel van het werkcontract op naam van dhr. K.
- 2 originelen van 'certificate of appreciation'
- het origineel van 'Permission card to CNS'
- kopies van foto's van zijn vader met collega's in uniform
- kopie van de enveloppe

Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker kleurenkopieën van de stukken die hij eerder al neerlegde (de identiteitskaart van zijn vader van het bedrijf waar hij werkte met ommezijde, de 2 certificaten van de cursussen waaraan zijn vader deelnam, de reeds neergelegde foto's van zijn vader, het werkcontract, 2 'certificate of appreciation', 'permission card to CNS') alsook enkele kleurenkopieën van nieuwe, nog niet eerder aangebrachte documenten welke hij in de bijgevoegde inventaris zelf aanduidt/omschrijft als volgt: "Identificatiebadge 'Government Forces of Afghanistan'", "Arbeidsovereenkomst tussen verzoeker en de vennootschap 'Warak Dilpori Construction company'", "inschrijving van de vennootschap bij 'AISA'" en zijn "taskara, Afghaanse identiteitskaart en andere identificatiepapieren".

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts

worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De Raad wijst er voorts op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354

2.5. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Taliban. Deze hadden het eerst op zijn vader gemunt omwille van diens werkzaamheden op de luchthaven van Jalalabad en nadien ook op hem, toen ze ontdekten dat ook hij met buitenlanders samenwerkte (vragenlijst CGVS, p. 4 en gehoorverslag CGVS, p. 6-17).

2.6. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielpcedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.6.1. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en die nadien afgelegd op het Commissariaat-generaal manifest incoherent zijn met betrekking tot de aard van de bedreigingen van de Taliban aan het adres van zijn vader.

Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker aan dat de problemen met de Taliban begonnen met dreigbrieven waarin zijn vader werd aangemaand om te stoppen met zijn werk. Meer bepaald verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende:

"Mijn vader heeft gewerkt voor de autoriteit op de luchthaven van Jalalabad van 2004 tot augustus 2011. Hij heeft verschillende dreigbrieven gekregen van de Taliban dat hij moest stoppen met zijn werk. Hij heeft dit dan ook gedaan in augustus 2011.

Ik ben zelf beginnen werken in 2011 in Kandahar als voorman van het bedrijf Wark Delpori Construction Company. Ik heb altijd in het bedrijf verbleven en ging af en toe naar huis.

Mijn vader kreeg opnieuw dreigbrieven thuis om ons beide te verwittigen dat we moesten stoppen met samenwerken met de buitenlanders.

Toen ik onderweg was naar huis van Kandahar ontving mijn vader weer een dreigbrief waarin stond dat we samen met hen moesten werken en dit zo snel mogelijk. Ze zeiden ons waar we naartoe moesten

gaan (*Pachau Ghahk*) en zouden daar op ons wachten. We zijn daar niet naartoe geweest. (...)” (vragenlijst CGVS, p. 4).

Op het Commissariaat-generaal legde verzoeker echter geheel andere/andersluidende verklaringen af over de aanvang van de problemen met de Taliban. Verzoeker verklaarde er dat zijn vader in mei 2011 op weg van Lalupa naar Bela werd aangevallen door de Taliban die zijn wagen onder vuur namen en stelde dat dit de reden was waarom zijn vader drie maanden later stopte met zijn werk op de luchthaven van Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Toen de commissaris-generaal verzoeker vervolgens expliciet vroeg of zijn vader omwille van dat incident met zijn job stopte, antwoordde deze bevestigend en stelde hij dat zijn vader daarnaast misschien gecontacteerd was geweest door de Taliban (*Ibid.*, p. 8). Over dreigbrieven sprak hij echter met geen woord. Toen de commissaris-generaal verzoeker niet veel later tijdens het gehoor confronteerde met zijn eerdere verklaring dat zijn vader misschien telefoontjes kreeg van de Taliban en hem erop wees dat hij dus niet met zekerheid weet of zijn vader nog werd bedreigd, repliceerde hij als volgt: *“Hij vertelde mij er niets specifiek over. Soms kon ik horen dat hij erover praatte tegen andere mensen, zeker mijn moeder, dat hij zich niet veilig voelde”* (*Ibid.*, p. 8). Verzoeker repte opnieuw, en ook nadien met geen woord over eventuele dreigbrieven aan zijn vader omwille van diens werkzaamheden op de luchthaven, laat staan over het feit dat die brieven de reden waren waarom zijn vader met dat werk stopte. In een latere fase van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal sprak hij wel over een of meerdere dreigbrieven van de Taliban, doch deze hadden, zo blijkt uit zijn verklaringen, enkel betrekking op zijn werkzaamheden, en niet in het minst op die van zijn vader die, zo blijkt uit verzoekers verklaringen, in de periode van die brieven al bijna een jaar met zijn job was gestopt (*Ibid.*, p. 5, 11 en 14-17). Van dreigbrieven met betrekking tot het werk van zijn vader, laat staan dat deze het begin inluiden van alle verdere problemen nadien met de Taliban, maakte verzoeker op het Commissariaat-generaal, zo weze herhaald, niet het minste gewag.

Het incident waarbij zijn vader op weg naar huis in zijn wagen beschoten zou zijn geweest door enkele Talibs liet verzoeker, zo wordt vastgesteld, dan weer geheel onvermeld tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn huidige uitleg hiervoor in zijn verzoekschrift dat *“de vertaler”* tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken *“in één zin wist te zeggen waar”* hij *“5 minuten voor nodig had”*, kan niet worden aanvaard. Verzoeker had immers op het einde van zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, niets meer toe te voegen en hij had geen enkele kritiek of commentaar over het verloop van het gehoor (vragenlijst CGVS, p. 4). Hij maakte op geen enkel moment melding van eventuele vertaal- of tolkenproblemen, doch ondertekende integendeel het verslag van het gehoor, dat hem in het Pashtou werd voorgelezen, zonder enige opmerking of wijziging aan te brengen, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (*Ibid.*, p. 5). Ook op het Commissariaat-generaal repte verzoeker met geen woord over eventuele problemen betreffende zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel zelfs, de vragen van de commissaris-generaal of zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en of hij er kort alle redenen voor zijn asielaanvraag had vermeld, beantwoordde hij respectievelijk als volgt: *“het was ok”* en *“ja”* (gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoekers huidige *a posteriori*-kritiek op het verloop van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, in het bijzonder op de tolk en diens beweerde korte vertaling, is dan ook allerminst ernstig, nu hij hierover nooit eerder enige opmerking maakte.

De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal manifest uiteenlopende en tegenstrijdige versies gaf omtrent de aard van de bedreigingen van de Taliban aan zijn vader, welke deze deden beslissen om te stoppen met zijn werkzaamheden op de luchthaven van Jalalabad, een essentieel element in het kader van zijn asielrelaas dat de kern ervan raakt aangezien dit de aanvang was van alle beweerde problemen, ook die nadien, met de Taliban, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.6.2. Verzoekers verklaringen bevatten, zo stelt de Raad vast, ook enkele incoherenties en tegenstrijdigheden met betrekking tot de dreigbrief/dreigbrieven die de Taliban zouden hebben gestuurd naar aanleiding van zijn werkzaamheden in Kandahar.

Tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij in 2011 in Kandahar begon te werken en dat zijn vader opnieuw dreigbrieven van de Taliban thuis kreeg waarin zijn vader en hijzelf werden verwittigd dat ze moesten stoppen met hun samenwerking met buitenlanders (vragenlijst CGVS, p. 4). Hij gaf ook aan dat wanneer hij onderweg was van Kandahar naar huis zijn vader weer een nieuwe dreigbrief ontving waarin stond dat ze met hen moesten samen werken en dit zo snel

mogelijk, en waarin ze werden opgeroepen om naar een bepaalde plaats, meer bepaald Pachau Ghakh te gaan waar de Taliban hen zouden opwachten (*Ibid.*, p. 4).

Echter, tijdens zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal sprak verzoeker in eerste instantie slechts over één enkele dreigbrief van de Taliban. Hij sprak over een brief waarover zijn vader hem berichtte toen hij op diens vraag op weg was van Kandahar naar huis en waarin stond geschreven dat hij voor de Amerikanen werkte, dat ze hem overal zouden vinden en niet levend zouden laten en dat hij samen met zijn vader naar Pachau Ghakh moest komen en voor hen moesten werken (gehoorverslag CGVS, p. 11).

Niet veel later tijdens datzelfde gehoor maakte hij echter opnieuw gewag van niet één, maar meerdere dreigbrieven van de Taliban. Verzoeker stelde dat zijn persoonlijke problemen begonnen op de dag dat zijn vader hem in Kandahar opbelde en hem vertelde over een brief van de Taliban waarin stond dat hij voor de Amerikanen werkte en dat ze hem niet levend zouden laten, om het even waar hij ook was, tenzij hij voor hen zou werken. Hij verklaarde dat hij -een tegenstrijdigheid met zijn eerdere verklaring dat hij al onderweg was naar huis toen zijn vader hem voor het eerst over de dreigbrief berichtte- Kandahar toen verliet en naar huis ging, waar hij 's avonds aankwam (*Ibid.*, p. 14). De dag nadien zou, zo gaf hij aan, zijn vader 's morgens een tweede dreigbrief van de Taliban hebben gekregen waarin stond dat ze het nieuws hadden gekregen dat verzoeker terug thuis was en waarin verzoeker en zijn vader werden opgeroepen om zich om "*13u in de namiddag op de plaats Parham Ghakem*" te begeven (*Ibid.*, p. 14). Dit laatste staat echter geheel haaks op en druist in tegen zijn eerdere verklaring aan de commissaris-generaal dat in de brief van de Taliban waarin hij en zijn vader werden gevraagd om naar die welbepaalde plaats te gaan "*geen specifieke tijd*" werd vermeld "*om daar naartoe te gaan*" (*Ibid.*, p. 11).

Verzoekers manifest tegenstrijdige en incoherente verklaringen omtrent die ene of meerdere dreigbrieven van de Taliban, die aan de basis zou/zouden liggen van zijn verklaarde persoonlijke problemen met hen en dus de kern van zijn asielrelaas uitmaken, ondergraven voorts de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.6.3. Ook met betrekking tot de persoon die verzoeker aan zijn job bij het bedrijf 'Warak Dilpori Logistic Services' zou hebben geholpen, zijn verzoekers verklaringen incoherent. Verzoeker verklaarde in eerste instantie: "*een persoon van mijn dorp werkte daar ook, hij hielp mij daar te beginnen*" (*Ibid.*, p. 12). Kort daarna, toen de commissaris-generaal hem erop wees dat zijn dorpsgenoten alzo toch wisten of te weten konden komen waar hij werkte, wijzigde hij echter zijn verklaringen en stelde hij het volgende: "*Hij was niet van mijn dorp, hij was van Lal Pur village*" (*Ibid.*). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg hoe hij die persoon kende, antwoordde hij dat ze van "*hetzelfde dorp*" waren om meteen daarna zijn verklaring te wijzigen en te stellen dat ze "*niet van hetzelfde dorp maar van hetzelfde district*" waren. Even later sprak hij evenwel terug over "*dorpsgenoten*" (*Ibid.*).

2.7. Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. Ofschoon het werk van zijn vader aan de basis ligt van alle beweerde problemen met de Taliban, blijkt verzoeker hierover erg onwetend te zijn. Gevraagd naar de organisatie waarvoor zijn vader werkte, sprak verzoeker over "OGA" (gehoorverslag CGVS, p. 3). Op de vraag waarvoor dit staat, antwoordde hij als volgt: "*Dat weet ik niet, het was mijn vader zijn job daar. Het was mij bekend onder de naam Shehin Kandak en Mrf*" (*Ibid.*, p. 3). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens de logische vraag stelde waar MRF voor staat, luidde zijn antwoord vaag en algemeen als volgt: "*Ik weet het niet, ik hoorde dat van mij vader. Hij zei dat het een soort van militaire unit was*" (*Ibid.*, p. 3). Verzoekers onwetendheid hieromtrent klemmt des te meer nu een op van de door hem aangebrachte documenten met betrekking tot het werk van zijn vader voor de Verenigde Naties van Amerika, meer bepaald diens identificatiebadge (stuk 16, map documenten) duidelijk en in het groot "Mobile Reaction Force" staat vermeld, waarvan MRF de afkorting is. Wanneer verzoeker niet veel later tijdens het gehoor opnieuw de vraag werd gesteld waar OGA voor staat, antwoordde hij: "*Het was de compagny waar mijn vader voor werkte*" (*Ibid.*, p. 4), wedermaal een zeer vage en algemene uitleg. Gelet op het feit dat het werk van zijn vader de oorzaak zou zijn van alle beweerde problemen met de Taliban, kon van verzoeker redelijkerwijze een gedegen en gedetailleerde kennis hieromtrent worden verwacht, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, in gebreke blijft. Deze vaststelling ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.8. De Raad acht, net als de commissaris-generaal, verzoekers verklaringen inzake de beslissing van zijn vader om hem naar Kandahar te sturen om er voor het bedrijf 'Warak Dilpori Logistic Services' te gaan werken, allerminst aannemelijk. Het komt immers geenszins logisch over dat zijn vader na door de Taliban te zijn bedreigd en beschoten omwille van zijn werk voor buitenlanders, verzoeker korte tijd later het bevel zou hebben gegeven om "om veiligheidsredenen" met zijn job in een telefoonwinkel in de Bazaar van Lal Pur, waar hij drie jaar werkte en in al die tijd kennelijk geen problemen kende, te stoppen en hij hem vervolgens aan een job hielp in Kandahar, één van de gevaarlijkste provincies van Afghanistan, waar hij met Amerikanen moest samenwerken en dagelijks een legerbasis moest binnen- en buitenrijden met bevoorradingsvoertuigen, wat hem bij uitstek een doelwit maakte voor aanslagen door anti-regeringselementen. Dat verzoekers vader een dergelijke voor zijn zoon zeer risicovolle beslissing nam, terwijl hij net met zijn job in de luchthaven van Jalalabad was gestopt in de hoop door de Taliban met rust te worden gelaten, is allerminst aannemelijk of logisch. Verzoekers huidige uitleg in zijn verzoekschrift dat hij een specifiek doelwit van de Taliban was geworden door de werkzaamheden van zijn vader en dat hij in Kandahar daarentegen een "quidam" was waardoor hij sowieso veel minder gevaar liep, kan geenszins overtuigen. Immers, nu hij, zoals hijzelf aangeeft, net omwille van het werk van zijn vader voor buitenlanders een doelwit voor de Taliban was geworden, is het allerminst logisch dat hijzelf met buitenlanders ging samenwerken, en dan nog wel op een legerbasis, een voor anti-regeringselementen zeer in het oog springende en alzo door mogelijke aanslagen zeer risicovolle locatie, in één van de gevaarlijkste provincies in Afghanistan. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal dat *"na het incident met" zijn "vader (...) de taliban niet echter meer actief" was "in de regio"*, dat zijn vader louter omwille van zijn werk voor de Amerikanen door de Taliban werd gevisieerd en dat zijn vader nadat hij stopte met zijn werk op de luchthaven niet meer door hen werd gevisieerd: *"Hij werd gevisieerd door de Taliban door zijn job. Toen hij stopte was dat niet meer. Ze haatten hem voor zijn werk voor de Amerikanen"* (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 16). De beslissing van zijn vader om verzoeker in Kandahar voor de Amerikanen te gaan laten werken, wat hem een doelwit van de Taliban maakte, is dan ook, zo weze herhaald, allerminst logisch of aannemelijk. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas komt hierdoor verder op de helling te staan.

2.9. In tegenstelling tot wat verzoeker thans op algemene en weinig ernstige wijze in zijn verzoekschrift beweert, werd er, zo stelt de Raad vast, wel degelijk rekening gehouden met alle eerder door hem neergelegde documenten, zo ook met de kaart die de drager ervan toelaat een wapen te dragen. Deze stukken werden aan een grondig onderzoek onderworpen door de commissaris-generaal die hierover/over zijn bevindingen uitgebreid motiveerde in de bestreden beslissing.

2.9.1. Betreffende de kaart die de drager ervan toelaat een wapen te dragen, motiveert de commissaris-generaal als volgt *'Allereerst moet er worden opgemerkt dat de authenticiteit van de door u neergelegde stukken betreffende de functie en identiteit van uw vader sterk in twijfel getrokken kunnen worden. Zo staat op de identificatiebadge van de Mobile Reaction Force (MRF) dat het hier gaat om een "Official U.S. Identification"(dit staat zelfs als meest opvallende item op de voorzijde van de kaart). Er zou dan ook mogen worden verwacht dat dit wordt gewaarmerkt door de Amerikaanse autoriteiten. Nergens op de kaart kan men echter een stempel van de Amerikaanse autoriteiten of een van de nodige identificatiegegevens vergezeld handtekening van een Amerikaans verantwoordelijke terugvinden. Er staat enkel een niet identificeerbare 'handtekening' op een willekeurige plaats van de kaart en, op de keerzijde, een Afghaanse stempel. Dit komt niet aannemelijk over. Merkwaardig is ook dat er geen jaartal staat bij de vervaldatum van de kaart. Er kan verder worden vastgesteld dat de kaart slechts in de meest vage bewoordingen verwijst naar de functie die de drager van de kaart zou uitoefenen, slechts stellende dat het om een "individual employed by the United States" zou gaan en dat deze persoon "is working with the United States of America". Het gaat hier om informatie die niet dienstig lijkt als identificatiemiddel van een lid van de strijdkrachten. Ook is er behalve de ondertitel, "Mobile Reaction Force", geen enkel verwijzing naar enig onderdeel van de Amerikaanse of Afghaanse troepen of veiligheidsdiensten zodat het hier om een eerder inhoudsloze benaming gaat'*. Verzoeker lijkt er ter gelegenheid van zijn verzoekschrift verkeerdelijk van uit te gaan dat de ommezijde van de identificatiebadge van de MRF een afzonderlijke kaart betreft, die toelaat een AK-1492 te dragen. Nu duidelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing dat de kaart de melding bevat *"is working with the United States of America"*, blijkt dat de gehele kaart, zowel voor- als ommezijde, en dus ook het gedeelte dat betrekking heeft op de toestemming een wapen te dragen, in ogenschouw werd genomen door de commissaris-generaal doch dat hij de authenticiteit van deze (volledige) kaart ernstig betwijfelde. Indien het echter toch een afzonderlijke kaart zou betreffen die verzoeker voorlegt, stelt de Raad vast dat uit het desbetreffende stuk niet kan afgeleid worden wie de houder van de kaart is, zodat ze niet dienstig kan neergelegd worden ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas.

2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoeker op generlei wijze de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal die deze terecht deden twijfelen over de authenticiteit van de neergelegde documenten, ontkracht of weerlegt en hij hiervoor geen afdoende verklaring biedt.

2.9.3. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift, verwijzend naar het arrest *Singh e.a. v. België* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, oppert dat het Commissariaat-generaal verplicht was om contact op te nemen met de opstellers van de documenten, in zoverre hun contactgegevens erop vermeld stonden, om zich over de authenticiteit van de stukken te vergewissen, wijst de Raad erop dat de bewijslast in asielzaken, zoals eerder onder punt 2.3. werd opgemerkt, in beginsel op de asielzoeker rust en dat deze de verantwoordelijkheid draagt van de door hem aangebrachte bewijsstukken. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, was de commissaris-generaal dan ook geenszins verplicht de auteurs van de door hem aangebrachte documenten te contacteren.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest *Singh e.a. v. België* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. De Raad merkt op dat voornoemd arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. *In casu* werd verzoekers asielaanvraag niet afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Aan de door verzoeker voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* aldus niet het geval is.

2.9.4. Het Commissariaat-generaal heeft, zo stelt de Raad vast, wel degelijk een zorgvuldig en rigoureuus onderzoek gevoerd naar de door verzoeker aangebrachte documenten, zo blijkt uit de verschillende overwegingen uit de bestreden beslissing welke, zo weze herhaald, door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, en welke de commissaris-generaal terecht deden besluiten dat het om niet authentieke stukken gaat.

2.9.5. Dienaangaande dient ook te worden gewezen op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17, map landeninformatie) waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om aan (ver)valse(te) documenten te geraken. Allerlei documenten kunnen er vervalst of op corrupte wijze worden verkregen en deze hebben dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

2.9.6. Verzoeker kan de commissaris-generaal bezwaarlijk ernstig verwijten de kaart "Government Forces of Afghanistan" niet te hebben bekeken, nu hij deze, zo blijkt uit de gegevens van het administratief dossier, niet eerder neerlegde, doch thans pas voor het eerst aanbrengt. Verzoeker legt thans niet de originele kaart, doch slechts een kopie ervan neer. Ook de andere door hem voor het eerst aangebrachte stukken betreffen allen slechts fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Enkele van die nieuwe documenten, waaronder de kleurenkopies van de documenten die hij in zijn inventaris benoemd als 'taskara, Afghaanse identiteitskaart en andere identificatiepapieren', zijn bovendien niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan. Overigens, waar verzoeker thans opmerkt dat de term "EAGL" op de kaart "Government Forces of Afghanistan" hoogstwaarschijnlijk verwijst naar de groepering Eagles waarvoor zijn vader actief zou zijn geweest, stelt de Raad vast dat hij die bepaalde groepering nooit eerder tijdens zijn gehoren vermeldde.

2.9.7. Waar verzoeker wijst op de neergelegde foto's en de erop afgebeelde logo's op de uniformen, gaat hij geheel voorbij aan de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat er geen enkel bewijs is dat de door hem aangewezen persoon daadwerkelijk zijn vader is. Bovendien leveren de foto's

geen enkele informatie over de plaats waar, het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin zij zijn genomen, laat staan over de door hem ingeroepen problemen.

2.9.8. Waar verzoeker betreffende de attesten die volgens de verwerende partij vaag zijn en waarbij de verwerende partij bij een attest opmerkt dat de afbeelding uit onvoldoende pixels bestond, stelt dat de kwaliteit beter kon zijn maar dat de kwaliteit van de stukken het onderzoek niet verhindert, wijst de Raad op de pertinente motieven dienaangaande van de commissaris-generaal, die zich, zo blijkt duidelijk, niet beperkt heeft tot een oordeel van de kwaliteit van de voorgelegde attesten doch ook een onderzoek voerde naar de inhoud ervan en dit als volgt *“Eenzelfde vaagheid kan men vaststellen op de twee neergelegde attesten van gevolgde opleidingen. Er wordt enkel vermeldt dat ze uitgereikt werden door “The United States of Amerika” en er staat rechtsonder een insigne van een “Overseas Training Program”. Dat laatstgenoemde insigne is nauwelijks leesbaar en op één van beide documenten is dit duidelijk veroorzaakt doordat het om overmaatse invoeging gaat van een afbeelding met die uit onvoldoende pixels bestaat om op deze grootte te worden weergegeven. Er is verder in het geheel niet gespecificeerd om welk “Overseas Trainig Program” het zou gaan, in welk kader deze opleiding werd gegeven of wat de functie was van de persoon die deze volgde. De certificaten zijn tot slot niet ondertekend.”* Deze pertinente motieven worden door verzoeker niet betwist.

2.9.9. In zoverre verzoeker nog een stuk toevoegt dat nog niet voorlag voor de Belgische asielinstanties, en dit stuk, samen met de 2 ‘Certificate of appreciation’, benoemd als “Arbeidsovereenkomst tussen verzoeker en de vennootschap ‘Warak Dilpori Construction compagny””, wijst de Raad erop dat dit stuk enkele bepalingen weergeeft over een ‘license’ die een overeenkomst vormt tussen een goedgekeurd bedrijf en AISA. Dit stuk, dat overigens een kopie betreft, bevat geen enkele identificatie van een persoon of van een bedrijf, zodat dit stuk niet dienstig kan aangevoerd worden ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas. Het door verzoeker toegevoegde stuk 8, dat hij in de inventaris omschrijft als, ‘inschrijving van de vennootschap bij AISA’, en dat overigens enkel een kleurenkopie betreft, geeft aan dat het bedrijf ‘Warak Dilpori Logistic Services Co’ een ‘license’ verkreeg van Afghanistan Investment Support Agency. De Raad stelt ook vast dat het document niet vergezeld is van een van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze conform artikel 8 van het PR RvV niet in overweging kan worden genomen. De Raad ziet overigens niet in hoe een dergelijk document dienstig kan zijn ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas, nu het document geenszins gelinkt kan worden aan verzoeker, noch zijn beweerde problemen kan staven.

2.9.10. De door verzoeker voorgelegde stukken ter staving van zijn identiteit kunnen, zoals reeds aangegeven onder punt 2.9.6. niet in overweging worden genomen door het gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling. Overigens wijst de Raad erop, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, dat verzoekers identiteit en herkomst niet worden betwist.

2.9.11. Documenten dienen, om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

De talrijke door verzoeker aangebrachte documenten vermogen, gelet op het voorgaande, dan ook geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

2.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.11. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.13. In zoverre verzoeker meent dat uit het 'beleidsdocument' van het Commissariaat-generaal afgeleid kan worden dat mensen uit de regio Nangarhar een subsidiaire bescherming krijgen voor zover vaststaat dat ze afkomstig zijn uit die regio alsook stelt dat er nooit getwijfeld werd aan zijn afkomst, wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Verzoekers huidige bewering dat hij er niet kan terugvallen op familie of een sociaal netwerk waardoor re-integreren moeilijk is en vluchtelingen vaak eindigen in arme wijken waar geen toegang is tot basisrechten, doet dan ook niets af aan de vaststelling dat, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, hij in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt. Waar hij thans op algemene wijze oppert dat hij bijna geen opleiding heeft genoten en dat dit een hervestiging in Afghanistan nog moeilijker maakt, wijst de Raad erop dat hij, zo blijkt uit zijn verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 10), tot het vijfde jaar school heeft gelopen en nadien ongeveer drie jaar een eigen telefoonwinkel had. Verzoeker spreekt niet enkel vlot Pashtou, doch blijkt daarnaast ook een beetje Engels te kunnen spreken.

2.14. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad (...)*", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad

analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

Op basis van voorgaande vaststellingen concludeert de Raad dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze naar een rapport van de Verenigde Naties, een algemeen rapport welke geen of nauwelijks betrekking heeft op de situatie in Jalalabad, doch hij brengt niet enig concreet element aan dat voormelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht kan stellen. Hij brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

In zoverre verzoeker stelt dat de internationale troepen zich tegen 2014 zullen terugtrekken waardoor de veiligheid in de provincie Nangarhar ernstig zal aangetast worden, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad te weerleggen.

2.15. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER